

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania K. F. (poprzednio K. N.)
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonej K. N. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 października 2014 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w R. z dnia 12 sierpnia 2013 r. i z dnia 13 września 2013 r. przy czym późniejsza decyzja została wydana po rozpatrzeniu sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o braku niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny, a Sąd Apelacyjny, dokonując ponownej jego oceny, stwierdził, że ubezpieczona nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748) z powodu chorób zawodowych układu ruchu. Nie uwzględnił zarzutu niezasadnej odmowy przez Sąd pierwszej instancji dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych oraz ustnej opinii uzupełniającej biegłego z zakresu medycyny pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 14 ust. 1, 2a i 3 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez utrzymanie w mocy - na skutek oddalenia apelacji ubezpieczonej - decyzji organu rentowego z dnia 12 sierpnia 2012 r., mimo że została wydana przed rozpoznaniem sprzeciwu ubezpieczonej od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS, art. 477⁹ § 2 k.p.c. przez utrzymanie w mocy decyzji organu rentowego z dnia 13 września 2013 r. zmieniającej decyzję z dnia 12 sierpnia 2012 r. mimo nieuznania przez organ rentowy odwołania ubezpieczonej w całości za słuszne oraz art. 217, 227 i 286 k.p.c. przez bezpodstawne oddalenie wniosku ubezpieczonej o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłego R. S..

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczona wskazała, że skarga jest uzasadniona ze względu na oczywiste naruszenie art. 14 ust. 1, 2a i 3 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a za jej przyjęciem przemawia również potrzeba wykładni art. 286 k.p.c. „budzącego poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”, w szczególności co do tego, czy sąd jest obowiązany wezwać biegłego na rozprawę, gdy strona zgłasza zastrzeżenia do jego pisemnej opinii i następnie żąda wezwania w celu uzyskania ustnych wyjaśnień. Wskazała na rozbieżność stanowisk Sądu Najwyższego zajętych w wyrokach z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 236/11 i z dnia 14 marca 1975 r., II CR 34/75 oraz w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 września 2015 r., III AUA (...). Zobrazowała problem przykładem złożenia przez nią zastrzeżeń do opinii biegłego R. S. z wnioskiem o wezwanie tego biegłego na rozprawę, który Sąd Okręgowy oddalił, a Sąd Apelacyjny uznał tę decyzję za trafną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga zatem wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów postępowania, mającej charakter oczywisty, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej widoczną *prima facie*.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do oceny skargi jako oczywiście uzasadnionej na tle podstaw zaskarżenia. Bez potrzeby więc głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań jest jasne, że podstawa kasacyjna nie uzasadnia uwzględnienia skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Wpływ naruszenia art. 217, 227 i art. 286 (bez związku z art. 391 § 1 k.p.c.) na wynik sprawy nie jest oczywisty ze względu na to, że „biegły mógłby zmienić swą poprzednią opinię”, natomiast art. 477⁹ § 2 k.p.c. odnosi się do zasad postępowania przed organem rentowym i nie może być naruszony przez sąd rozpoznający sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).